

Zoltay Livia

Csirkefogó

Este van, még nincs teljesen sötét, de már majdnem. Ilyenkor szokott megérkezni az a hajléktalan férfi, aki pár hete rendszeresen ott időzik a házunk mögötti padon. Onnan tudom, hogy én meg a szemközi padon szoktam ücsörögni és nyomkodom a telefont. Fülledt nyári meleg van, testes a levegő. Ránézek az órámra, mindjárt itt lesz, gondolom. Meg is jelenik. Egy kis görgős banyatankot húz maga után, odamegy a pad melletti csaphoz és vizet tölt a kulacsába, aztán leül a padra és rákezd a szokásos monológjára.

Megfigyeltem, hogy vannak visszatérő elemek a mondandójában. Az anyjától örökölte a lakást, ahonnan később kilakoltatták. Gyereke, felesége nincs, egyedül van. Anyukája jól főzött, és ő is jól főz. Főzne most is, ha lenne hol, és ha lenne mit. Egyébként meg menjen mindenki a jó édes anyjába, micsoda egy rohadt világ ez. Egyre hangosabb, öblös hangja szinte beledördül a közelgő éjszakába. Megtudom, hogy a hidegvíz-csapból hideg víz folyik, a melegvíz-csapból meg meleg víz. És azt is, hogy ő bizony egy csirkefogó, anyukája mindig mondta.

– Bububbu, bububbu – kiabálja.
– Mennek a villamosok!

Most a villamosokat utánozza. Mondjuk, ezt a verziót így még nem hallottam. Ránézek, amennyire látom a vonásait a sötétben, nem lehet több 55-60 évesnél. Inkább fáradtnak tűnik, mint öregnek. Rólam tudomást

sem vesz, mintha ott se lennék. Csak mondja és mondja a magáét.

– Ne pofázz! – hallatszik a szemközi ház ablakából, valaki megunta az előadást. – Mindjárt lemegyek és megverlek!

– Bántottam én valakit? Bántottam? Nem bántottam senkit! – válaszolja.

– Kussoljál! Nem érdekel a nyomorod! Húzzál dolgozni! – kontrázik a hang, de arc még mindig nem társul hozzá.

– Mennék én, csak nem vesznek fel sehova – dörmögi, inkább maga elé, halkan, majd fogja a batyuját és elmegy. Így megy ez, nap mint nap.

Magamban elnevezem Csirkefogónak. Találó név, nemhiába mondta az anyukája. Az elkövetkező napokban még többet megtudok az életéről, ha akarom, ha nem. Például, hogy szereti a paprikás krumplit. És hogy minden nő bűdös kurva. Ezt így, egymás után. Összefüggést nem látok a két dolog között, de egyik este egy kis műanyag edényben paprikás krumplit teszek a padra. Ahogy megérkezik, meglátja az edényt. Felemeli, nézegeti, aztán leveszi a tetejét és beleszagol. Láthatóan boldog. Rólam továbbra sem vesz tudomást.

– Most jól bevacsorázom – mondja, és elkezdi kézzel enni a doboz tartalmát. Hozhattam volna egy villát. Na, mindegy, majd legközelebb.

A rákövetkező napon sült oldalast viszek, utána babfőzelék a menü fasírt-

tal, kanalat és villát is teszek a doboz mellé, majd néhány ruha kerül a padra, még mielőtt megérkezik. Mindig örül, engem nem vesz észre, az előadások folytatódnak, ahogy a lakók kiabálásai is.

Egyik este aztán hiába várom, nem jön. Pedig meleg van, eső sehol, tombol a nyár. Másnap sem látom. Eltelik egy hét, kettő, három, de semmi. Hírehamva sincs. Talán talált egy másik

helyet, egy másik padot, gondolom, és már nem várom.

Egy vasárnap este, ahogy közeledek a padomhoz, látom, hogy a dobozaim, amikbe az ételeket raktam, szép sorban egymásra vannak pakolva. Az egyikben ott a kanál és a villa, a tetején egy cetli, rajta szép, szabályos írással a szöveg: „Köszönöm az ételt és a ruhákat! Virágot venni sajnos nem tudok, ezért inkább rajzolok. Üdv! A Csirkefogó”

Meseerdő